

דָּבָר אַחֵר, חֲגוּר חֲרָפָה עַל יָרֵךְ גִּבּוֹר. מֵאֵן דְּנַפְיָךְ בְּאַרְחָא, יִתְקַן גְּרָמִיָּה בְּצִלּוֹתָא דְמֵאֲרִיָּה, וַיִּזְדַּרְזוּ בְּהַאי צִדְקָא, חֲרַב עֲלָאָה, בְּצִלּוֹתָא וּבְעוֹתִין עַד לָא יִפּוּק לְאַרְחָא. כְּדִכְתִּיב, (תהלים פה) צִדְקָא לְפָנָיו יִהְיֶה וַיִּשֶׁם לְדָרְךָ פְּעַמְיוֹ.

בֵּא רָאָה, זְבוּלוֹן תְּמִיד יֵצֵא לְדַרְכִּים וּלְשִׁבְלִים וְעָרָךְ קִרְבוֹת, וַיִּזְדַּרְזוּ בְּחֲרַב הָעֲלִינָה הַזֹּאת בְּתַפְלָה וּבְקִשּׁוֹת עַד שֶׁלֹּא יֵצֵא לְדָרְךָ, וְאֵז נִצַּח אֶת הָעַמִּים וַהֲתַגְבֵּר עֲלֵיהֶם. וְאִם תֹּאמַר, יְהוּדָה הִרִי נִתְקַן לְזֶה לְעָרָךְ קִרְבוֹת וְתַקּוּנִים בְּחֲרַב הַזֹּאת, לְמָה זְבוּלוֹן?

אֶלֶּא. בֵּא רָאָה, שְׁנַיִם עֶשֶׂר הַשְּׂבָטִים הִלְלוּ, כָּלֵם תְּקוּן שֶׁל הַמְּלָכָה הֵם. שְׁנַיִ תְּקוּנִים שֶׁל נְקֻבוֹת אָמַר שְׁלֵמָה בְּשִׁיר הַשִּׁירִים, אַחַד לְרוּעֵה הָעֲלִיּוֹן - יוֹבֵל, וְאַחַד לְכֹלָה - שְׁנַת הַשְּׁמִטָּה. תְּקוּן אַחַד לְמַעְלָה, וְתְקוּן אַחַד לְמַטָּה. גַּם מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית הוּא כֶּף, בְּשְׁנַיִ הַמְּקוּמוֹת הִלְלוּ. מַעֲשֵׂה אַחַד לְמַעְלָה, וּמַעֲשֵׂה אַחַד לְמַטָּה, וְלִכְן נִפְתַּח הַתּוֹרָה בְּב', מַעֲשֵׂה שְׁלֵמָה מַעֲשֵׂה שְׁלֵמָה. זֶה עוֹשֶׂה עוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, וְזֶה עוֹשֶׂה עוֹלָם הַתַּחְתּוֹן. כְּמוֹ זֶה.

שְׁנַיִ תְּקוּנִים שֶׁל נְקֻבוֹת אָמַר שְׁלֵמָה, אַחַד לְמַעְלָה וְאַחַד לְמַטָּה. אַחַד לְמַעְלָה - בְּתַקּוּן עֲלִיּוֹן שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ. אַחַד לְמַטָּה - בְּתַקּוּן תַּחְתּוֹן כְּמוֹ שְׁלֵמָה.

בֵּא רָאָה, אֲשֶׁרִי חִלְקוּ שֶׁל יַעֲקֹב הַקְּדוֹשׁ שְׁזָכָה לָזֶה. וְהִרִי נִתְבָּאָר, מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם לֹא נִמְצְאָה מִטָּה שְׁלֵמָה כְּמוֹ מִטָּתוֹ שֶׁל יַעֲקֹב, וּבְשַׁעֲרֵי שְׂרָצָה לְהִסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם, אִזּוּ הָיָה שְׁלֵם בְּכָל צְדָדָיו. אֲבָרְהָם מִימֵינוּ, יִצְחָק

דָּבָר אַחֵר, חֲגוּר חֲרָפָה עַל יָרֵךְ גִּבּוֹר. מֵאֵן דְּנַפְיָךְ בְּאַרְחָא, יִתְקַן גְּרָמִיָּה בְּצִלּוֹתָא דְמֵאֲרִיָּה, וַיִּזְדַּרְזוּ בְּהַאי צִדְקָא, חֲרַב עֲלָאָה, בְּצִלּוֹתָא וּבְעוֹתִין עַד לָא יִפּוּק לְאַרְחָא. כְּדִכְתִּיב, (תהלים פה) צִדְקָא לְפָנָיו יִהְיֶה וַיִּשֶׁם לְדָרְךָ פְּעַמְיוֹ.

תָּא חֲזִי, זְבוּלוֹן נָפִיק תְּדִירָא לְשִׁבְלִין וְאַרְחִין, וְאַגַּח קִרְבִּין, וְאַזְדַּרְזוּ בְּהַאי חֲרַב עֲלָאָה, בְּצִלּוֹתָא וּבְעוֹתִין, עַד לָא נָפִיק בְּאַרְחָא, וּכְדִין נִצַּח עַמִּין, וְאַתְתַּקַּף עֲלֵיהּ. וְאִי תִימָא יְהוּדָה, הָא אֶתְתַּקַּן בְּהַאי, לְאַגַּחָא קִרְבִּין, וְתַקּוּנִין, בְּהַאי חֲרַב, אֲמַאי זְבוּלוֹן.

אֶלֶּא. תָּא חֲזִי, הִנֵּי תְרִיסַר שְׂבָטִין, כְּלֵהוּ תְקוּנָא דְמִטְרוּנִיתָא הוּוּ. תְרִין תְקוּנִין דְנוֹקְבֵי אָמַר שְׁלֵמָה בְּשִׁיר הַשִּׁירִים, חַד לְרַעְיָא עֲלָאָה יוֹבְלָא, וְחַד לְכֹלָה, שְׁנַת הַשְּׁמִיטָה. חַד תְקוּנָא לְעֵילָא, וְחַד תְקוּנָא לְתַתָּא. עוֹבְדָא דְבְרֵאשִׁית, הִכִּי הוּא נְמִי, בְּהִנֵּי תְרִי אֲתֵרִי, חַד עוֹבְדָא לְעֵילָא, וְחַד עוֹבְדָא לְתַתָּא, וְעַל דָּא פְתִיחָא דְאוּרִייתָא בְּב'. עוֹבְדָא דְלְתַתָּא, כְּגוּוֹנָא דְלְעֵילָא, דָּא עֶבֶד עֲלָמָא עֲלָאָה, וְדָא עֶבֶד עֲלָמָא תַתָּאָה. כְּגוּוֹנָא דָּא.

תְרִין תְקוּנִין דְנוֹקְבֵי קָאמַר שְׁלֵמָה, חַד לְעֵילָא, וְחַד לְתַתָּא. חַד לְעֵילָא, בְּתַקּוּנָא עֲלָאָה דְשְׁמָא קְדִישָׁא. חַד לְתַתָּא, בְּתַקּוּנָא תַתָּאָה כְּגוּוֹנָא דְלְעֵילָא.

תָּא חֲזִי, זַפְאָה חוּלְקִיָּה דִיעֲקֹב קְדִישָׁא, דְזָכָה לְהַאי. וְהָא אֲתַמָּר, מִיּוֹמָא דְאַתְבְּרִי עֲלָמָא, לָא אֲשַׁתְּפַח עֲרִסָא שְׁלִימָתָא כְּעֲרִסִיָּה דִיעֲקֹב. וּבְשַׁעֲרֵי דְבַעָא לְאַסְתַּלְקָא מִעֲלָמָא, כְּדִין הָוָה שְׁלִים, בְּכָל סְטְרוּי. אֲבָרְהָם מִימֵינוּ, יִצְחָק מִשְׁמָאֲלִיָּה, הוּא

משמאלו, הוא באמצע, שכינה לפניו. פיון שראה יעקב את זה, קרא לבניו ואמר להם האספו, כדי שימצא תקון שלמעלה ושלמטה.

בא ראה את סוד הדבר. שני תקונים נמצאו שם, אחד עליון ואחד תחתון, שיהיה הכל שלם כראוי. תקון עליון, תקון נסתר ונגלה, שהרי תקון של היובל הוא, אותו שאמר שלמה בשיר השירים, כמו שאמרנו, הראש הנסתר שלא התגלה כאן ולא יפה לגלותו. הדרושות והגוף התגלו, והם ידועים. שוקים נסתרו ולא התגלו. מה הטעם? משום שנבואה לא שורה פי אם בארץ הקדושה, ותקון זה נסתר ונגלה.

תקון אחר למטה - תקון הפלה שאמר שלמה בשיר השירים, זהו תקון שהתגלה יותר, ותקון זה בשנים עשר שבטים, שהם תחתיה, ותקון הגוף שלה.

פתח רבי אבא ואמר, (מלכים א' ז) ויעש את הים מוצק וגו'. וכתוב עמד על שני עשר בקר שלשה פנים צפונה ושלשה פנים ימה ושלשה פנים נגבה וגו' והים עליהם מלמעלה וגו'. וכתוב ואת הבקר שנים עשר תחת הים (גו'). עמד על שני עשר בקר, כף הוא ודאי, שהים הזה מתקן בשנים עשר בשני עולמות, בשנים עשר למעלה מרפבות ממנות למעלה בשנים עשר, למטה שנים עשר שבטים. פיון שראה יעקב את התקון העליון וראה שכינה עומדת מולו, רצה להשלים תקוניה. קרא לשנים עשר בניו, ואמר להם האספו, התקינו עצמכם להשלים את האמונה.

בא ראה, שנים עשר שבטים

באמצעיתא, שכינתא קמיה. פיון דחמא יעקב האי, קרא לבניו, ואמר לון האספו, בגין דישתפח תקונא דלעילא ותתא.

תא חזי, רזא דמלה, תרין תקונין אשתפחו תמן, חד עלאה, וחד תתאה, למיהוי כלא שלים פדקא יאות. תקונא עלאה, תקונא סתים וגליא, דהא תקונא דיובלא איהו, ההוא דאמר שלמה בשיר השירים פדקאמרן, רישא סתים הוה דלא אתגלייא הכא, ולא יאות לאתגלייא. דרועין וגופא אתגליין, והא ידיעין. שוקין סתימו ולא אתגליין. מאי טעמא, בגין דנבואה לא שריא אלא בארעא קדישא. ותקונא דא סתים וגלייא.

תקונא אחרא תתאה, תקונא דכלה דקאמר שלמה בשיר השירים, האי תקונא דאתגלייא תתיר, ותקונא דא בתריסר שבטין (דף רמא ע"א) דאינון תחותיה, ותקונא דגופא דילה.

פתח רבי אבא ואמר, (מלכים א' ז) ויעש את הים מוצק וגו'. וכתוב עומד על שני עשר בקר שלשה פונים צפונה ושלשה פונים ימה ושלשה פונים נגבה וגו' והים עליהם מלמעלה וגו'. וכתוב ואת הבקר שנים עשר תחת הים (גו'). עומד על שני עשר בקר, הכי הוא ודאי, דדא ים מתקנא בתריסר בתרין עלמין, בתריסר לעילא רתיכין ממנן. לעילא בתריסר, לתתא תריסר שבטין. פיון דחמא יעקב תקונא עלאה, וחמא שכינתא קאים לקבליה, בעא לאשלמא תקונאה, קרא לבנוהי תריסר, ואמר לון האספו. אתקינו גרמיכו לאשלמא מהימנותא.

תא חזי, תריסר שבטין, בארבע דגלין,